ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. R.,** zastoupen JUDr. Janou Riegrovou, advokátkou se sídlem Na Balkáně 228/38, Šestajovice, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TimePro, spol. s r. o.,** se sídlem Meziluží 1473/4, Praha 20, zastoupena JUDr. Jakubem Svobodou, Ph.D., advokátem se sídlem Dušní 8/11, Praha 1 – Josefov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 8 A 199/2010 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce Ing. J. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2013, č. j. 8 A 199/2010 – 37, a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 6. 2010, č. j. O-152251/30640/2009/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2009, č. j. O-152251/35016/2008/ÚPV, o zrušení ochranné známky č. 233691 ve znění „Time Pro“ podle ust. § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“).

Městský soud shledal nedůvodnou námitku, jíž se žalobce dovolával rozsudku městského soudu ze dne 11. 12. 2007, č. j. 11 Ca 344/2006 - 50, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 8. 2006, č. j. O-152251, kterým byl zamítnut jako opožděně

podaný rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2006 o zamítnutí návrhu na zrušení ochranné známky č. 233691 ve znění „Time Pro“ a o zamítnutí návrhu na prohlášení této ochranné známky za neplatnou. V řízení o rozkladu ani v řízení o žalobě nebylo vydáno meritorní rozhodnutí ohledně napadené ochranné známky. Napadená ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu pěti let řádně užívána pro výrobky a služby, pro které je zapsána. Prohlášení ze dne 12. 6. 2009 nemohl soud považovat za doložení řádného užívání ochranné známky pro výrobky a služby ve třídě 9: software a 42: úpravy software na zakázku podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Předmětem dodávek dle tohoto prohlášení nebyl software ani úpravy software na zakázku, nýbrž „kalkulátory systému TimePro“. Předmětem dopisu zástupce žalobce ze dne 29. 7. 2005 je pouze obecná zmínka o užívání napadené ochranné známky, z níž nelze dovodit užívání pro zapsané výrobky a služby. To nelze dovodit ani z dopisu žalobce ze dne 12. 12. 2005 a odpovědi osoby zúčastněné na řízení ze dne 26. 1. 2006. Licenční smlouva ze dne 15. 12. 2007 prokazuje, že Ing. P. S. byl rovněž oprávněn k užívání napadené ochranné známky, žalobce však netvrdil ani nedoložil, že by ji licenciát skutečně užil ve smyslu známkoprávním. Pokud se žalobce dovolával rozsudku městského soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 42 Cm 102/2004-1400, ten byl zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 10. 2010, č. j. 3 Cmo 435/2009-1443. Část dodávky v rámci smluv o dílo č. R030509, R031008 a R031123 ze dne 30. 6. 2003, 29. 10. 2003, 28. 11. 2003, konkrétně dodávka programového vybavení (aplikační software Time Pro – moduly SERIVS a DOCHÁZKA), by bylo možné považovat za užívání napadené ochranné známky v rozsahu její registrace, pokud by ovšem žalobce doložil, že k realizaci smluv skutečně došlo. I kdyby to však žalobce doložil, nemohl by soud považovat tyto tři ojedinělé případy v průběhu pěti let před podáním návrhu za dostatečné řádné užívání napadené ochranné známky. Žalovaný žalobce nijak nezkrátil na jeho právech, když k těmto dokumentům nepřihlédl. Z ostatních dokladů nevyplývá kvalifikované užívání napadené ochranné známky pro zapsané výrobky a služby. Bylo prokázáno její užívání ke službám, pro které není zapsána, tj. pro pořádání odborných školení a seminářů. Softwarový systém byl pouze prezentován, popř. nabízen několika subjektům. V dané věci je nutno nepřetržitou dobu pěti let, po kterou nebyla ochranná známka užívána, počítat od 12. 6. 2003 do 12. 6. 2008. Žalobce v průběhu správního řízení řádné užívání neprokázal. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že druhá žaloba zúčastněné osoby ze dne 12. 6. 2008 měla být zamítnuta pro překážku věci již rozhodnuté. Důvody pro zrušení ochranné známky jsou stejné jako v žalobě ze dne 8. 6. 2005 a podrobně jsou uvedeny v rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. O-152251, č. j. 39648/2005. Jedná se o procesní překážku. Žalovaný a městský soud se nezabývali pravomocným a platným rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2006, které vyvrací námitky zúčastněné osoby. Je vyloučeno, aby uvedená ochranná známka s prioritou z roku 2000 zasahovala do práv zúčastněné osoby, vzniklé v roce 2003. Stěžovatel je spoluautor díla modulového počítačového programu TimePro společně s jednateli zúčastněné osoby. Všichni udělili souhlas s šířením díla společnosti Alfa Union, a. s. Jednatelům zúčastněné osoby pomáhal zakládat společnost a s jeho souhlasem začali užívat slovní a grafické označení firmy TimePro a jejích produktů bezplatně. Pro účely udržení zápisu ochranné známky se uznává jakékoliv užívání i jinou osobou právnickou nebo fyzickou, pokud se tak děje se souhlasem vlastníka ochranné známky. Souhlas nebyl dodnes zrušen. Tuto skutečnost uváděl v rozkladu, žalobě a odvolání. Oprávněné orgány se však touto námitkou nezabývaly. Stěžovatel dále poukázal na jednání zúčastněné osoby a své další právní kroky mimo rámec předmětu tohoto

řízení a konstatoval, že k důkazům předložil v žalobě tři smlouvy o dílo a pro toto řízení jsou nepodstatné. Navrhl proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že překážka *rei iudicatae* nebránila rozhodnutí o druhém návrhu, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno na základě jiných skutkových okolností. V původním řízení zahájeném dne 8. 6. 2005 od data zápisu ochranné známky neuplynulo 5 let a z tohoto důvodu nebyla zkoumána intenzita užívání, popřípadě relevantnost důvodů pro neužívání. U návrhu podaného dne 12. 6. 2008 již dočasná zákonná úleva z povinnosti užívat známku uplynula a užívání a jeho rozsah byly zkoumány. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření s podobnou argumentací jako žalovaný uvedla, že překážka *rei iudicatae* nemůže nastat, a navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatel pak v podání ze dne 3. 6. 2013 doplnil, že obchodní známka je nepřetržitě využívána zúčastněnou osobou dodnes. Důvod pro neužívání ochranné známky nebyl zjištěn, naopak se uskutečňuje prostřednictvím zúčastněné osoby se souhlasem stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. nemohl přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy byl vydán napadený rozsudek. To platí pro velkou část tvrzení obsažených pod body III. a IV. kasační stížnosti (například nemožnost zasažení ochrannou známkou do práv zúčastněné osoby, jednání zúčastněné osoby a další právní kroky stěžovatele uskutečněné mimo rámec předmětu tohoto řízení). Nutno dodat, že stěžovatel z těchto skutečností ani žádné důsledky pro přezkum napadeného rozsudku nedovozuje.

Kromě toho stěžovatel opakuje také některé skutkové okolnosti či úvahy, na které již poukazoval v řízení o žalobě, nicméně vůbec s nimi nespojuje žádné pochybení městského soudu. Konkrétně jde o tvrzení stěžovatele, že je spoluautorem modulového počítačového programu TimePro, že byl udělen souhlas s jeho šířením nebo že pomáhal zakládat jednatelům zúčastněné osoby jejich společnost. Nejvyšší správní soud si nemůže domýšlet, jaký konkrétní závěr městského soudu má snad být těmito tvrzeními zpochybňován. Městský soud se vypořádal s jednotlivými důkazy a u každého uvedl, proč nedokládá řádné užívání napadené ochranné známky. Tyto úvahy stěžovatel nijak nezpochybňuje a pouze obecně tvrdí skutečnosti toliko související, nicméně zcela nezpůsobilé závěry městského soudu vyvrátit. Pokud rozsudek staví na tom, že ochranná známka nebyla po dobu pěti let řádně užívána pro zapsané výrobky a služby, těžko může být takové zjištění zpochybněno konstatováním stěžovatele, že je autorem počítačového programu TimePro nebo že dal souhlas s užíváním ochranné známky. Souhlas s užíváním nemůže prokazovat samotné užívání. V každém případě je potřeba zdůraznit, že pouhé konstatování skutkových okolností jako takové nemůže nijak zpochybňovat konkrétní závěry učiněné městským soudem. Stěžovatel by musel uvést, jakým konkrétním způsobem měl městský soud pochybit.

Za stížní námitku je zřejmě nutno považovat tvrzení stěžovatele, že se „oprávněné orgány“ (tedy snad také městský soud) nezabývaly námitkou, že se pro účely udržení zápisu ochranné známky uznává jakékoliv užívání i jinou osobou. V prvé řadě však toto tvrzení, obsažené již v žalobě, Nejvyšší správní soud nepovažuje za řádný žalobní bod (tedy konkrétní

žalobní námitku), neboť z něj není patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jak požaduje ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jde pouze o stěžovatelem předkládaný výklad zákonného ustanovení, aniž by jej stěžovatel promítl do konkrétního skutkového stavu a uvedl, zda snad žalovaný přijal nesprávný výklad a jak se například tento nesprávný výklad promítl do jím provedeného hodnocení skutkového stavu. Městský soud navíc tento výklad stěžovateli nijak nevyvracel a zabýval se důkazy, které měly prokazovat užívání napadené ochranné známky třetími osobami. Jestliže tedy nyní stěžovatel v kasační stížnosti pouze namítá, že se uvedenou „námitkou" „oprávněné orgány" nezabývaly, je tato námitka nedůvodná. Proti konkrétním závěrům městského soudu, že jednotlivé stěžovatelem předložené důkazy neprokazují užívání napadené ochranné známky, již stěžovatel nijak nebrojí, pouze obecně konstatuje její užívání.

Za stěžejní je však nutno považovat část kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítl, že vydání žalobou napadeného rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté. Hovoří o tom, že druhá „žaloba" ze dne 12. 6. 2008 měla být zamítnuta, protože důvody pro zrušení ochranné známky jsou stejné, jako v „žalobě" ze dne 8. 6. 2005. Zřejmě (s ohledem na data těchto „žalob") však má na mysli řízení o návrzích (nikoliv žalobách) na zrušení ochranné známky. Kromě bodu II. kasační stížnosti fakticky totéž namítá i v bodě III. kasační stížnosti, kde poukazuje na to, že žalovaný ani městský soud se nezabývali rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2006. Právě tímto rozhodnutím totiž došlo k zamítnutí dřívějšího návrhu (ze dne 8. 6. 2005) na zrušení napadené ochranné známky.

Městský soud se k námitce překážky věci rozsouzené vyjádřil tak, že není důvodná, neboť v řízení o rozkladu (rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25. 8. 2006, č. j. O-1252251) ani v řízení o žalobě (rozsudek městského soudu ze dne 11. 12. 2007, č. j. 11 Ca 344/2006 - 50) nebylo vydáno meritorní rozhodnutí ohledně napadené ochranné známky. Ačkoliv tento závěr městského soudu není zcela přiléhavý, nelze mít za to, že by se městský soud uvedenou žalobní námitkou nezabýval. Napadený rozsudek je proto v tomto ohledu přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud přitom dospěl taktéž (byť na základě jiných úvah) k závěru, že vydání rozhodnutí o zrušení předmětné ochranné známky nebránila překážka *rei iudicatae*.

Překážka *rei iudicatae* je ve správním řízení vyjádřena v ust. § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád"), podle něhož přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.

Správní řád tedy zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo v totožné věci přiznáno nebo povinnost uložena. Byla-li žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by bylo přiznáno právo nebo uložena povinnost. Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 – 73 (www.nssoud.cz), přičemž poukázal na to, že „[s]*právní řád dokonce v ust. § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce.*"

Ačkoliv se tedy návrh osoby zúčastněné na řízení ze dne 8. 6. 2005 týkal téže ochranné známky, rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2006, č. j. 39648/2008, sp. zn. O-152251, kterým byl tento návrh zamítnut, nemohlo vytvářet překážku věci rozhodnuté. Nebylo jím totiž přiznáno právo, ani uložena povinnost. Toto rozhodnutí proto nijak nebránilo projednání nového návrhu na zrušení napadené ochranné známky. Stejně tak nemohlo bránit ani tomu, aby případně žalovaný při posuzování nového návrhu dospěl s ohledem na nově zjištěný skutkový stav k odlišným skutkovým závěrům.

Námitka nezohlednění rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2006, č. j. 39648/2008, sp. zn. O-152251, respektive procesní vady spočívající v nerespektování překážky věci rozhodnuté, je proto nedůvodná.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu